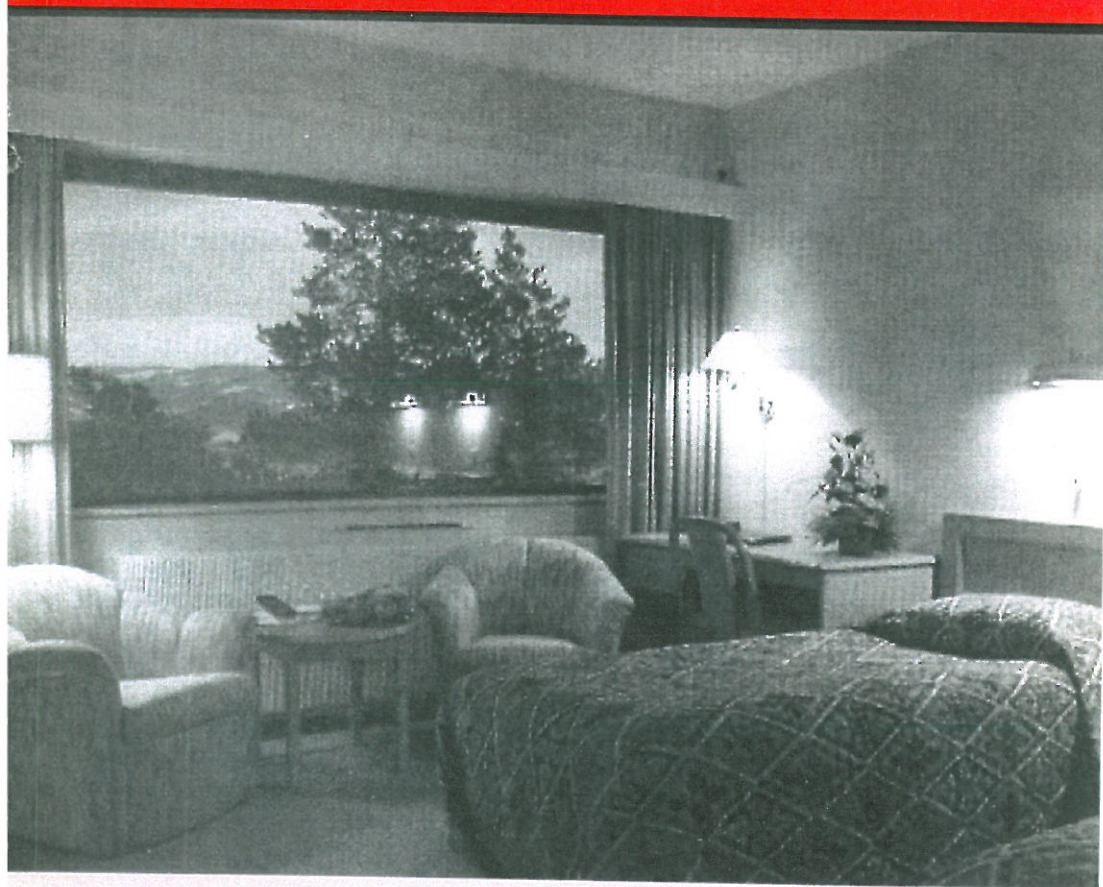

Aktiv Pensjonstid

Nr. 2 - 2. kvartal 2004 - 15. årgang

Halvorsbøle ved Randsfjorden er stedet for sommerens senior-stevne. Bildet viser et av rommene. Se side 16 med nærmere omtale.

*8.april fylte Randi Frivold
90 år. Jeg tar en tur innom
noen dager senere for å
lage et intervju med*

Spenning og prøvelse

*jubilanten. Siden 1981 har
ekteparet Frivold
holdt til på Røyse, en snau
kilometer fra Tyriffjord
videregående skole.*

Av Paul Oddvar Liseth

Jeg vokste opp i et trygt og godt hjem i Kristiansand, forteller Randi. Mor og far var gode mennesker. Vi var fem søsken. Jeg var den nest yngste. Til forskjell fra mange andre hadde vi god økonomi da min far var forretningsmann. Mange fattige fikk både mat og penger hos oss. Jeg husker godt at vi barna ble sendt ut med matpakker til vanskeligstilte familier rundt omkring på forskjellige steder i Kristiansand. Det var arbeidsledighet og sykdom. Mange satt hardt i det.

Randi ble ikke født inn i en adventistfamilie. Mor ble adventist da jeg var 12 år gammel. Det ble en veldig kamp for henne, men hun var villig til å forlate hjemmet om nødvendig. Ordet av Jesus om at den som elsker far eller mor høyere enn meg, er meg ikke verdt, stod stadig for henne. Men det var også hardt for en høykirkelig familie som vår å akseptere at mor skulle slutte seg til et såkalt sektsamfunn. Min onkel var dessuten statskirkeprest! Men da mor ble adventist, fikk jeg min egen bibel. Hun ville at jeg selv skulle finne ut om mor eller far hadde rett.

Randi begynte på middelskolen, men sluttet etter en tid. Hun ville heller ta en kortere utdanning, og deretter dra til Onsrud Misjonsskole. Derfor begynte hun på ettårig handelsskole.

Men det var ikke så enkelt, må du tro! Årsaken var sabbaten. Jeg gikk opp til rektor for å be om fri på sabbaten. Det gjorde ham betenkt: "Det blir ikke lett å følge med når du er borte om lørdagene, for vi lærer noe nytt hver dag!"

Jeg oppdaget ganske snart at det hadde han nok rett i. Jeg hadde for øvrig rektor selv i bokholderi. I dette faget måtte elevene diktere for de andre i klassen hvordan posteringene skulle føres – og jeg dikterte feil hver eneste gang!

Etter en slik dag kom jeg hjem til mor, gråt og var helt fortvilet. "Sabbaten får skylda for at jeg er dum!" hulket jeg. Rektor hadde nemlig også i klassen gitt uttrykk for sin bekymring på grunn av fraværet på sabbaten. Mor ble lei seg og ville hjelpe. Vi bad sammen om hjelp, og jeg roet meg igjen. Noen dager senere var det igjen min tur til å diktere. Jeg visste at

Randiog Paul Frivold.

jeg ikke ville få det til. Likevel – jeg gikk ned i kjelleren på skolen, bad og tryglet Gud om hjelp.

Timen kom, og det skjedde et mirakel! Jeg dikterte. Alle skrev. Jeg gjorde ingen feil! Alt gikk som smurt. Rektor gikk frem på gulvet og sa: "Frøken Naglestad! Jeg må innrømme at jeg har vært svært engstelig for hvordan det skulle gå med Dem. Nå er min frykt helt forsvunnet!"

Denne erfaringen har fulgt meg hele livet siden. Den var et konkret svar på et konkret bønnerop. Ved den avsluttende eksamen var jeg blant de beste i klassen.

Randi kom til Onsrud Misjonsskole. I samme klasse gikk også Paul Frivold fra Horten. De fant hverandre fort. Randi har bare lovord om skolen.

Jeg likte meg veldig bra på Onsrud og ble der i 3 år. Jeg husker spesielt de hyggelige fredagskveldene. Della Hansson underviste i musikk, og hun ledet også et lite orkester. Av lærerne ellers husker jeg godt bibellæreren Karl Abrahamsen, Olaf Wiik, Carsten Johnsen og Gudrun Nilsen.

Herbert Hansson var bestyrer. (Han var bestyrer i perioden 1925-1934). Det var en mann det fulgte respekt med. Hvis det var uro ute på gangen i lesetiden og Hansson kom, var elevene raske med å komme seg inn på rommene sine igjen!

Familien var nok bekymret for at Randi ikke skulle få nok næringsrik mat på Onsrud.

Jeg må le når jeg tenker på det! Da jeg kom hjem etter det første året, måtte jeg vise meg frem for hele familien. De konstaterte at jeg var blitt ganske rund og trikelig! Valborg Johansen var kokke på skolen. Hun kunne virkelig lage velsmakende mat. På sabbaten var det dessert, ikke ellers i uka. Det var moltekrem eller jordbærkrem annen hver gang!

Etter Onsrud gikk Randi på en sy- og sømskole. Deretter ble hun tannlegeassistent hos broren Otto.

Randi og Paul giftet seg i 1938. Randi sydde selv alt brudeutstyret. De ble stasjonert i Trondheim hvor de ble i to år. I

Fortsettelse side 14

It all began IN THE LAKE UNION

Dyre Dyresen var gjennom mange år registrar og Director of Admissions ved Andrews University i Mich., USA. Mange unge, skandinaviske studenter kom i kontakt med Dyre Dyresen og fikk hjelp av ham i forbindelse med opptak og studier ved vårt universitet. Her hjemme er han vel noe mindre kjent. Han kommer fra den kjente adventistfamilien Dyresen, gikk på Onsrud i midten av 1930-årene og er en eldre bror av Arvid Dyresen. Dyre Dyresen er for lengst pensjonert fra sin stilling fra Andrews University og bor som pensjonist i Berrien Springs, USA.

Dyresen sitter inne med omfattende kunnskaper om Adventist-samfunnets historie. Han skrev for en del år siden en meget interessant artikkel i the Lake Union Herald. Her forteller han om hvordan vårt samfunn ble etablert i Skandinavia etterat John G. Matteson (1835-1896) etter eget ønske, og med Generalkonferensens velsignelse, kom til Vejle, Danmark, 6. juni 1877. Vi gjengir her noe av det stoffet.

Det første Matteson gjorde var å trykke en sangbok med 70 sanger, enten skrevet av ham selv eller oversatt fra engelsk. Den første danske menighet ble stiftet i mai 1878, og den første SDA-konferens etablert utenfor USA, den Danske Konferens, ble stiftet 30. mai 1880.

Den Danske Konferens besto av syv menigheter med 91 døpte medlemmer. 120 dansker holdt sabbaten. Pastor Matteson var konferensens første formann og C.C.Hansen sekretær. Midt på 1880-tallet ble den første oversjøiske menighetsskole menighetsskole åpnet i Danmark. I oktober 1878 flyttet Matteson til Kristiania (Oslo) og begynte arbeidet i Norge.

«It all began in the LAKE UNION», skriver Dyresen. Våren 1850 forlot familiene Andrew Olsen, hans halvbror Halvor Olsen, og Ole Hegland Serns, Sørlandet og dyrket opp jord nær Oakland, Wisconsin. Familiene Tarald Johnson og Søren Loe flyttet fra Illinois til Oakland i 1854. Disse fire familiene studerte Skriften og var fast besluttet på å holde sabbaten hvis de kunne finne bekreftelse for dette i Bibelen. Så vidt vi vet holdt de sitt første regulære sabbatsmøte i hjemmet til Andrew Olsen ved påsketider 1855.

Disse familiene var tidligere blitt opptatt i metodistmenigheten og ble kalt syvende-dags metodister inntil de ble

uttøst fra denne menigheten på grunn av avvikende bibelsyn. Men de fortsatte å møtes, og i løpet av noen år økte flokken med sabbatsholdere ved at flere troende sluttet seg sammen med dem. De kjente imidlertid ikke til noen andre syvendedags adventister.

Kontakten med syvendedags adventister kom tidlig på året 1858 da en amerikansk adventist-forkynner kom til Oakland for å forkynne adventbudskapet. Noen av de unge som kom til denne predikantens møter oversatte hans prekener til norsk. Flere ble døpt, og i Oakland, Wisconsin, ble den første skandinaviske syvendedags adventistmenighet i verden opprettet i 1861. Menigheten møttes hjemme hos Andrew Olsen og noen ganger i en nærliggende skole. Andrew Olsen gav menigheten et stykke jord til kirke og gravplass. I 1864 ble «verdens første» skandinaviske Adventkirke innviet.

Tre av de første familiene som ble adventister, familiene Olsen, Johnsen og Serns gav oss åtte predikanter, og en kvinnelig misjonær som ligger begravet i Afrika.

John G. Matteson, som 19 år gammel emigrerte fra øya Langeland i Danmark til New Denmark, Wisconsin, USA sammen med sine foreldre og to søstre, ble omvendt i 1859 og begynte straks som legmann å omvende sine naboer, for året etter å begynne studiene ved et teologisk baptist-seminar i Chicago. 1862 ble han ordinert til baptist-prest, men året etter lærte han adventbudskapet å kjenne gjennom en adventist-predikant. Etter anmodning fra sin tidligere menighet holdt han en seks måneders møteserie om sin nye tro, med det resultat at hele menigheten, unntatt en familie, fulgte ham.

Matteson ble en kraftfull forkynner av adventbudskapet, med særskilt vekt på Guds kjærlighet. Han ledet virksomheter og stiftet menigheter i seks midt-stater i USA og ble den første skandinaviske adventistpredikanten blant disse troende. Han var som kjent av dansk opprinnelse og forkynte på sitt morsmål: dansk, ikke på norsk. Men de to språkene er beslektet, og nordmenn og dansker «går godt» sammen. Et «dansk-norsk» samarbeid ble utviklet.

Det første ikke-engelske offisielle tidsskrift blant adventister ble først utgitt i Battle Creek, Michigan, i 1872 med J.G. Matteson som redaktør. Fra ca. 1880 ble dette tidsskriftet utgitt under navnene Advent Tidende, Sandhedens Tidende og Evangeliets Sendebud og sendt til de skandinaviske land i tillegg til mottakere i USA.

Ved J.G. Mattesons død i 1896 skrev Ole Andreas Olsen, som var formann for Generalkonferensen på dette tidspunkt: *Elder Matteson åpnet en ny epoke i Adventistsamfunnets historie. Det var sammen med ham menigheten begynte sitt arbeid for de ikke-engelskspråklige folkene.*

Ingv. Emil Seglem:

OM Å SE SEG TILBAKE

Det kan være lurt å evaluere gamle holdninger ... Hvordan vi tidligere har forholdt oss til ikke-adventister, er det verd å dvele ved. Her i bladet og ellers er det for tiden veldig populært å bebreide seg selv og menigheten for ikke å være inkluderende nok i forhold til kristne fra andre kirker. Er det slik? Har vi vært en lukket menighet? Har de gamle predikanter skapt begrepet «babylonere og filistere» og oppfordret oss til ikke å være venner med disse?

Jeg har ikke opplevd det sånn. Jeg kom med i 1984 i en alder av 50 år, og bodde alene på Årdalstangen i Sogn, med nærmeste adventist over tjue mil unna.

Situasjonen var vanskelig med svirebrødre rundt meg på alle kanter! På tross av dette oppfordret lederne meg til å bevare vennskapet lengst mulig. Jeg gjorde et utvalgt blant mine gamle venner som respekterte min tro. Jeg har ikke fått noen med, men besøker flere og har fremdeles vennskap med disse. Bedehuset kom meg også til hjelp. Jeg vanket sam-

men med bedehusfolket i 7 år. Det fortsatte i Horten med en økumenisk vennskapskrets.

Allerede sommeren 1985 var jeg på seminar i Danmark i Unionens regi, hvor hovedtemaet var vennskaps-evangelisering. Vi fikk en nøye innføring i hvordan vi skulle inkludere - først familie, så naboer, kollegaer osv. Senere har jeg vært på «utallige» sammenkomster der budskapet enstonig er blitt gjentatt: «Skaff deg venner utenfra!»

Vet dere hva jeg tror: Mangel på venner utenom menigheten bunner i litt latskap, TV-bånd (ufrihet) og lunkenhet - og en smule ansvarsfraskrivelse (dagens lederskap) og et ønske om å være lik andre kristne. Vi eldre må ikke ta på oss skylden og falle i den andre grøften der søndag, helveteslære, drama, dans og støyende rytmer er hovedbudskapet. Adventbudskapet er det fineste, flotteste, fenomenaleste! ... Hiv ut TV-en som et vitnesbyrd for alle folkeslag! Jesus kommer snart! Halleluja!

Seniorer, men fremdeles brukbare

Om ikke lenge reiser Ellen May og Kåre Kaspersen til Island. De skal oppholde seg på Sagapøya i om lag et år. Ellen May skal vikariere som kasserer, mens Kåre skal arbeide som predikant. Den unge kvinnelige kasserer for den Islandske konferensen skal ha barsels-permisjon i et år. Da var det godt å ha en rutinert vikar tilgjengelig og Ellen May er virkelig rutinert med fartstid i DNU, Vest Norsk Distrikt m.m. Johan Elisenberg skal vikariere for Kåre Kaspersen som formann for Pensjonistforeningen.

Ellen May har for øvrig islandsk blod i sine årer. Hennes mor var islending og dateren har kjennskap til islandsk i tillegg til sine regnskapsmessige kunnskaper.

Vi ønsker Ellen May og Kåre lykke til.

Emanuel Pedersen 100 år

Johan Thorvaldsson skrev en artikel i Aktiv Pensjonstid nr. 3 2003.

I mellemtiden har broder Pedersen rukkert at fylde 100 år.

Vi bringer her sidste del af intervjuet.

Glimt fra arbejdet i Danmark.

- Du var også en god kolportør?

- Det er et kompliment, jeg måske må acceptere. Kolportagen var en af vore bedste skoler. Det er ikke blot salgsteknik, men kendskab til den menneskelige natur i så godt som alle væsentlige situationer. Jeg tjente til hele min uddannelse. Da jeg var bibelarbejder et par år for J.L.Kirkeløkke, købte jeg en lille bil. Det var sidst i tyverne og en dårlig forretning, hvad jeg vidste forud. Var bussen 2 kr, kunne jeg rapportere 2 kr. Alle udgifter var mine. Fornøjelsen delte jeg rundhåndet med andre. Vi kunne besøge interesserede i omlandet, og det gav resultater. .

- Til jul-nytår 1930 fik jeg et lykønskingskort fra L.Muderspach, der var kommet hjem fra USA og nu var konferensformand. Det var et foto af hele familien, fuldt af gode ønsker om Guds velsignelse i fremtiden, med meddelelse om, at de havde afskediget mig. Jeg havde været inde som soldat, fået vand i knæene, gik med stok, der havde en navneplade af sølv. Årsagen stod dog ikke på kortet. Divisionens formand, L. H. Christian, fik fat i mig ved årsmødet i 1930. Da han trængte til en ny ungdomssekretær i divisionen, ville han kalde mig. Jeg sagde "nej tak". Jeg ville ud at prædike. Nu er der forskel på "skal" og "vil", og deres rette brug afhænger ofte af alderen. Jeg var ikke gammel nok for "vil". Så blev jeg menighedsskoleleder ved Ebenezer i København. Det var en dejlig

og erfaringsmæssig god tid. Ungerne var herlige og de lærte mig meget. I København fandt jeg min vidunderlige Ester.

- Så blev T. Tobiassen formand, og i 1933 ville han have mig ud at prædike. Det blev Vordingborg, hvor der allerede var tre ældre søstre, og jeg var alene. Jeg lejede byens største sal, som blev fyldt med tilhørere. Den bedste virksomhed havde jeg nok i Hillerød. Så Holbæk med Esther Poulsen som bibelarejder. I Vordingborg-Sakskøbing havde jeg Katrine Hedeman og Thora Faustad. Derefter gik min drøm om Afrika endelig i opfyldelse.

- Så fulgte du Erik Arnesens retningslinier i Afrika?

- Vi kom til Uganda, hvortil min tidligere klassekammerat i Nærum, Vagn Rasmussen, blev udsendt i 1929. Han oprettede en skole ved Nchwanga og gjorde det godt. Da han rejste hjem fire år senere og ikke kom tilbage, mistede skolen sin registrering og anerkendelse. I begyndelsen af 1937 kom vi så ud og opnåede regeringens tilladelse til at begynde på ny. Det var en hård tid, men en dejlig udfordring. Vi fulgte vort samfunds skolefilosofi, og Arnesens eksempel hjalp til. Fra modstand og ringeagt blev Nchwangaskolen på få år kendt som en af landets bedste af sin art. Men det stod mig klart efter nogle få måneder, at vort skolecenter for landet skulle ligge et

Fortsættes side 23

UNG I KRIGSTID

og ikke vite hvor en hørte hjemme

Av Mulle (Jordal) Bjerkan

Bildet av Mulle Bjerkan er tatt under krigen.

Det var året 1942. Norge var et okkupert land på 3. året. Mangel på alle nødvendighetene var begynt å bli kjennbart. ”De fattige sultet, de rike led savn.” Vi satt som en familie strandet et sted på Sørlandet og ventet på marsjordre. Våre jordiske eiere stod nedpakket et eller annet sted og vi visste ikke hvor neste stoppested ble på vår evinnelige vandring omkring i Norge.

Endelig kom beskjeden. Vi skulle til Trondheim. Det kjentes som langt mot nord og togreisen tok også 12 timer for å kroke seg over Dovre, det var nok dårlig brensel for lokomotivet. Over høytaleren var det underholdning med norske meldinger fra tyskerne. ”Es meldet von Drontheim”, fikk vi høre titt og ofte.

Så landet vi i Trondheim, men det var umulig å skaffe hus til oss. Husk, det var krig! Tyskerne hadde rekvirert alt tenkelig og det var mange av dem.

Endelig fikk vi to rom som var avdelt fra en større leilighet i en bygård som samfunnet eide. Det var ikke kjøkken eller bad. Møblene var ikke ankommet. Det var mye som skulle fraktes for tyskerne og vi stod ikke først på listen. Så holdt vi til på det ene rommet, det andre stod tomt og ventet på møblene som skulle komme snart, håpet vi. Vi var seks personer. Rommet var ganske stort og hadde

plass til noen senger og et bord. På det var det en kokeplate som var så utbredt at mamma måtte opp midt på natten for å sette på potetene.

Mat var det lite av. Alt var rasjonert og det var noen ganger vondt å få tak i, selv det rasjonerte. Vi hadde ingen bekjentskaper ute på landet. Det var å stå i lange køer i iskulden. For det meste levde vi på sild og poteter og kvaliteten var ikke å skryte av. Kålrabi ble en godbit, om en fikk tak i ”sydfrukten”. En koste seg med noen kapitler av kokeboken og drømte om alt det gode en kunne lage om en bare hadde ingrediensene.

Så skulle en i skole. Vi var kommet til slutten av oktober. Jeg ble elev ved ”Katta” som lå like ved Domkirken. Selve skolen var rekvirert av tyskerne og elevene holdt til i den gamle skolens elendige lokaler. Det var en trengsel uten like. Det gjaldt å ha albuer. Man var jo fremmed og merkverdig og skulket skolen på sabbaten og kunne ikke språket og snakket ”jålat” og ”sørantefra” og var 2,5 måned forsinket med skolegangen og juletentamen var ikke langt unna. Det var en hel del ulært. Første matteprøve ble mottatt med frykt og beven og resultatet var ”Ikke”. Det var et fryktelig syn, jeg hadde faktisk ikke sett noe liknende og

den riktig gren mot meg. Her måtte noe gjøres. Pappa var god i matematikk og det ble regnet og kalkulert hver bidige kveld og på 3. prøven sto det "M". Læreren var forundret og så var jeg. Men så var det engelsken da. Der var det dobbelttime på sabbaten. Vi skulle skrive gjenfortelling og der var ikke jeg. Lærerinnen toet sine hender og ville ikke ha ansvar for min framtidige karriere. Hjemme var det ikke akkurat lesefred. Jeg satt på en gardintrapp, litt over larmen, og leste lekser. En tredjedel av rommet skulle bli kjøkken og der drev arbeiderne på og innredet. Når malingen kom i gang var det krisemaling laget på sildeolje, den sved i øynene og ble aldri tørr. Mamma gikk og håpet på at møblene skulle komme til jul i alle fall, så vi kunne få noe mer plass å rå oss på.

Trondheim menighet hadde også trange kår. Tyskerne hadde rekvirert kirken som lasarett for tyske soldater. Menigheten holdt til i kjelleren som var blitt omgjort til et primitivt møtelokale. Vi klemte oss sammen så godt vi kunne under "kirkehvelvet". Det var ikke høyt til taket. Men "virksomheten" kom i gang. Folk strømmet til møtene. De fylte salen og trengte seg sammen i korridorer og trappeoppgangen og adventbudskapet ble forkynt med kraft for en lydhør forsamling. 50 personer ble døpt ut på vårparten. Menigheten ble samlingsstedet for ung og gammel og ga oss innhold i tilværelsen i en nokså mørk og dystertid, med håp om Jesu snare komme.

Trondheim var senter for mye av tyskerens virksomhet fra Midt-Norge og nordover. Byen var fullstendig mørklagt. Alle vinduer måtte blendes med tykke, sorte blendingsgardiner. Ikke en lysprekk måtte synes. Man hørte fra tid til annen engelske fly over byen og flyalar-

men gikk. Da de bombet ubåthavnen en kveld, var vi på et møte i kirken. Jeg minnes hvordan vi sprang hjem i belgmørket og hadde vondt for å puste p.g.a. røkbombene.

Det kan se ut som om det bare var trist å være ung i slike tider. Allikevel fantes det mye å glede seg over. Ungdom på hyttetur med kos og hygge. Varme på peisen og havregrøt kokt på melk, festmat! Spør om det smakte. Skiturer i bymarka og sykkelturner med bading i fjorden sommers tid. Vi lærte å gjøre våre gleder enkle og sansen for å overleve var stor. Småting kunne bli til store gleder. Alt er relativt i denne verden. En episode står for meg.

En vårdag klamper tre ungjenter ut fra hjemmet iført omsyddede kreasjoner og sil-drende nye fiskeskinnsko med trebåner. Gjett om vi var fine. Og lillesøster som ingen sko fikk, men måtte nøye seg med gamle, nedarvete var grønn av misunnelse, fortalte hun siden. Alt har sin ende og krigen likeså og alt ble bare jubel for en stakket tid. Men vedvarende fred på denne jord kan vi bare glemme. Årene som har gått har vist hvor umulig denne tanken er. Men vi ser fremover med løftet om de evige boliger. Der skal freden være uten ende.

Av lege Ann Cathrin Reichelt
Lommelegen a/s

Godartede kuler i brystet

De aller fleste kulene i brystet skyldes ufarlige, godartede tilstander. Faktisk er godartede forandringer i brystene så vanlig at dersom man sendte alle norske kvinner til mammografi, ville man oppdage godartede tilstander i brystet hos de aller fleste av dem!

Cyster

Cyster er væskefylte hulrom i brystet. De kan medføre ubehag, særlig i tiden rett før menstruasjon. De ses vanligvis godt på ultralyd. Behandling er som regel unødvendig, men dersom de medfører smerter eller bekymring, kan de enkelt tappes for væske med en tynn nål. Cyster har en tendens til å komme tilbake. De kjennes glatte og spente i overflaten.

Bindevevssvulster

Bindevevssvulstene er av tre hovedtyper:

Et *fibrom* er en godartet bindevevssvulst.

Et *fibroadenom* er en godartet svulst bygd opp av kjertelceller og bindevevsceller.

Fibroadenomatose er en tilstand med flere godartede væskefylte cyster i brystene omgitt av bindevev. Dette medfører

ofte smerter i brystene når hormonnivået i kroppen svinger, som for eksempel rundt menstruasjon og i overgangsalderen.

Disse tilstandene kan ofte være vanskelige å skille fra brystkreft når man undersøker brystet. Kulene kjennes ofte harde, nesten gummiaktige ut med uregelmessig overflate. Tilstandene er ufarlige, men bør alltid undersøkes nøye slik at ondartet sykdom kan utelukkes.

Fettknuter

Et lipom er en fettknute. Den er bløt og bevegelig. Vanligst hos kvinner som er ferdig med overgangsalderen. Trenger egentlig ikke behandling, men kan lett fjernes kirurgisk.

Kuler som oppstår etter støt eller slag mot brystet

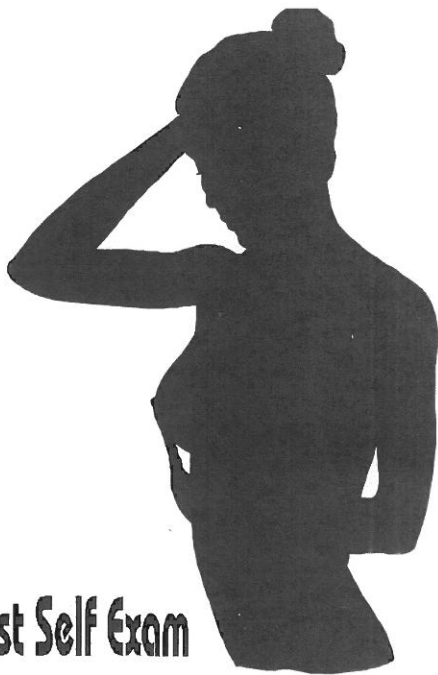
Harde støt mot brystet kan føre til at det brytes ned fettvev (fettnekrose på fagspråket) og gir en kul. Den kjennes som en fast, øm uregelmessighet i overflaten. Dersom den oppstår etter et slag som forklarer skaden, kan du trygt se den an og det vil gå over av seg selv. Dersom kulen oppstår uten noe forutgående støt mot

brystet som kan forklare tilstanden, bør du få kulen undersøkt for å utelukke ondartet sykdom.

Brystbetennelse

(Mastitt på fagspråket) Brystbetennelse skyldes bakterier, oftest stafylokokker. Infeksjonen sitter vanligvis i vevet rundt melkekjertlene. Dersom bakteriene trenger inn i melkegangene og i kjertlene, kan det dannes en byll i brystet. Vanligst hos ammende kvinner, men oppstår også ellers i livet. Svak utdrivningsrefleks og tilstopping av melkegangene øker risikoen for brystbetennelse. Utdrivningsrefleksjonen er muskelsammentrekningen i brystet som kommer når barnet har suget på brystet en stund.

Breast Self Exam

Til alle som støtter oss i arbeidet for pensjonistene

Kjære venner:

Det har vært en glede for meg å åpne posten til Pensjonistforeningen hver dag i lengre tid med mange innbetalinger til vårt arbeid og vårt pensjonistblad - pent samlet i en stor konvolutt. Det har så langt blitt mange penger av det, og det kommer godt med til trykking og forsendelse av bladet. Det er godt å høre fra mange fornøyde lesere - det varmer vårt hjerte og inspirerer til fornyet innsats. Tusen, tusen takk til dere alle!

Edit Nordvåg

1.rekke:

Gudrun Røst, Nargrethe Mortensen, Margit Halvorsen, Borghild Sevaldsen, Bengta Svendsen, Vivi Opsahl, Mary Lie, Mabel Hagman, Randi Mortensen, Elsa Johnsen Dekkerhus, Rakel Harjen, Lilly Torkelsen.

2.rekke:

Max Oxbøll, Håkon Uggedal, Emmy Berglund, Olaf Berglund, Lizzy Olsen Stavnem, Magnus Langvall, Ingheim, ukjent, Rolf Skyldstad, ukjent, Olga Johansen, Herlof Aune, Lisbeth Scott, Ellen Frøberg.

Betel Ungdom

3.rekke:

Edel Johannesen, Helene Finstad, Agnes Strømme, Ruth Behring, Errgliot Sevaldsen, Esther Pedersen Uggedal, ukjent, Rasmussen, Gudrun Behring, Solveig, ukjent, Hjørdis Kittelsen Vetne, Ebba Kristine Hogganvik, Gjertrud Abrahamsen, Elise Oxbøll, Ase Smeby, Aud Gulbrandsen.

forening 1934

4. rekke:

Hildur Dynesli, Gudrun Hamborg, Esther Aalmo, Svandhild Johansen, Nils Johansen, Aksel Skårstad, Charles Wang, Phillip Rasmussen, Willy Jordahl, Edith Haugvik, Esther Johansen, ukjent.

5.rekke:

Gudrun Johansen, Esther Halvorsen, Birna Pedersen, Gyda Olsen, Johannes

Behring, Kr. Hogganvik, Borgen Hagen, Ove Martinsen, Ellery Garland, Haugvik, Anna Sandmark, Martha Martinsen.

6. rekke:

Erling Halvorsen, Arne Holanger, Harry Lareid, Kjell Ingheim, Erling Abrahamsen, Alex Berglund, Thorsen, R. Hamborg, Bjarne Røst, Bjarne Bolle, Olaf Aalmo.

7. rekke:

Morgan Carlson, Harold Lie, O.K.Pedersen, Helma Martensen.

Spenning og prøvelse. Fra side 3

krigsåret 1940 havnet de i Vardø.

Krigen førte med seg mange problemer. Tyskerne konfiskerte til slutt kirken etter at Paul og Randi lenge hadde nektet å gi fra seg nøkkelen. Det var annonsert offentlig møte i kirken på søndag ettermiddag. Da kunne ikke kirken være full av ammunisjonskasser! Kommandanten gikk med på at ammunisjonen skulle fjernes og stables i en fiskesjå som ordføreren i byen hadde greid å spore opp. Så strømmet de tyske soldatene inn i kirken, tok en ammunisjonskasse under hver arm og forsvant.

På ti minutter var kirkesalen ryddet. I begeistringen over at vi hadde fått tilbake kirken, sang jeg en kjent tysk sang med refrenget "Immer fröhlich, immer fröhlich, alle Tage Sonnenschein." (Alltid glade, alltid glade, alle dager solskinn) og kommandanten gikk opp på talerstolen og ropte ut "Liebe Gemeinde!" (Kjære menighet!) som om det var en menighet å henvende seg til! Men alt ordnet seg på beste måte. Det annonserte møtet gikk som planlagt.

Randi og Paul ble ikke lenge i Vardø. De flyttet til Steigen og deretter til Lofoten. I Steigen fikk de erfare at det ikke var lett å slutte seg til menigheten.

Vi var fulle av optimisme. Det kom mye folk til møtene, og vi organiserte et stort kor med ikke-adventister. Men bare en kom med. Det var Annie Grønning.

Etter denne erfaringen stilte Paul seg mange spørsmål om han skulle fortsette i prekengjerningen. De reiste til Lofoten, og Paul bestemte seg for at hvis de ikke vant minst ti, ville han slutte som predikant. Han mente det ikke var riktig å bli betalt av tienden hvis han ikke oppnådde

tilfredsstillende resultater. Den vinteren vant de tolv - og Paul fortsatte!

I Lofoten hadde vi en veldig spesiell opplevelse. Det var rett før jul, og Paul hadde satt opp møteplakater overalt. Temaet han skulle tale over var "Englebudskapet på Betlehemsmerkene."

Det ble fullt hus. Pastor Rosén, som også er med i møtene, ordner med stolene. To naboer er kommet til møtet og sitter ved siden av hverandre. Da henvender den ene naboen seg til den andre og spør: "Er det pastoren?". "Nei", svarer den andre, "pastoren ser annerledes ut."

Han som svarte, visste nemlig allerede hvordan pastoren så ut uten å ha sett ham! Han hadde natten før hatt en drøm om møtet der han så pastor Frivold på talerstolen! Mannen som hadde denne opplevelsen, var Sverre Wold. Han var en av dem som ble døpt og tillagt menigheten.

Året er 1944. Den lille familien på tre er på vei sørover med hurtigruta. Med lille Marit på seks uker på armen stirrer Randi ned i det hvirvlende havdypet. Alle er beordret på dekk - gamle og unge, siviler og tyske soldater. Situasjonen er kritisk. De er kommet forbi Bodø da hurtigruta blir beskyttet av briten. Torpedoene går under båten, men hele båten ryster. Den neste torpedoen kan treffe

Men Gud beskyttet både oss og båten. Båten greide å stikke seg bort i en sidefjord i nattemørket og lå i ro natten over. Vi var reddet. Sammen med noen andre adventister samlet vi oss i lugaren for å takke Gud for redningen. Jeg husker vi sang sangen "Jesus, Frelser før min båt over bølgen kald og våt ..."

Randi nevner Marit flere ganger. Marit som bare ble 14,5 år gammel. Det var en stor sorg å miste en slik solstråle. Hun fikk meslinger med høy feber da hun var

Brev fra Ruth Margit Widding Øvretvedt

Hun skriver:

Kjære! Jeg har flere søndags morgener kl. 07-08 hørt på programmet "Sølvsuper" i radio P1. En gang var det soknepresten ved Majorstua som ble intervjuet – og jeg hørte på med stigende interesse. I min begeistring skrev jeg et brev hvor jeg fortalte om litt av hvert, og det varte ikke lenge før jeg fikk vedlagte festlige svar. Mange vennlige hilsener fra meg.

Etter Sølvsuper – programmet:

Tusen takk for hyggelig hilsen med gode ord som man no aldri får nok av i dette liv. Gode ord fra adventistene gleder jeg meg ofte over og leser flittig i "Tidens Tale". Ønsker Dem alt godt for tiden som kommer og igjen: Takk for at De tok Dem tid til å gi meg en så oppmuntrende response!

Hjertelig hilsen Hans Jakob Kinge (sign).

Og takk til Ruth Margit som delte sin glede med oss. (red).

to år gammel. Hun var sykkelig hele tiden siden. Hun ble lagt inn på Rikshospitalet en rekke ganger. En hjernesvulst ble først oppdaget da hun var 12 år. Den langvarige sykdommen tok på kreftene, spesielt for Randi.

Jeg husker spesielt en gang. Paul var i USA, og jeg var alene med Marit. Jeg var helt utkjørt av bekymring og nattevåk. Over sengen til Marit hang et bilde der Jesus trekker opp Peter som er i ferd med å synke. Da kom det som et lys over bildet – jeg var Peter. Jesus var der og trakk meg opp! På et øyeblikk følte jeg meg som et helt nytt menneske! Jeg husker også en annen opplevelse. Alt var mørkt. Jeg så bare rett inn i en mørk rullgardin, den var trukket nesten helt ned. Det var bare en liten glipe igjen. Da var det at mor sa til meg: "Randi, du må begynne å takke!" Jeg gikk inn i et annet rom og slo opp i Bibelen. Der ble jeg møtt med teksten: "Gi Gud ære før det blir mørkt!" Jeg gikk tilbake til mor og spurte: "Hvordan kan du si at jeg må takke?" Men jeg

begynte å takke, og rullgardinen den gikk opp – helt til topps! Et halvt år senere opplevde jeg det samme. Takken spredte mørket. Lovprisning gir legedom.

Det er blitt en lang samtale. Jeg gjør meg klar til å gå, men jeg må endelig få noe å drikke først. "Hva vil du ha?" Jeg velger vørterøl. Om jeg ikke vil ha noe å spise? For Randi følger gamle skikk at gjester skal ikke forlate huset før de har fått mat! Egentlig hadde jeg tenkt å takke nei, men det ender med at jeg sier ja og får en deilig kvelds og praten fortsetter.

Når en har levd i 90 år har en mangt å se tilbake på. Trofast har Randi støttet opp om Paul i forkynnergjeringen. Hun har vært bibelarbeider fra hun var ganske ung. Det var Randi som spilte til sangene på møtene, og hun besøkte interesserte i hjemmene. Til tross for mange vanskeligheter og problemer er likevel hennes vitnesbyrd klart og overbevisende: Gud har vært god mot meg, og Gud er god! Ja, mer enn det! Han er både tålmodig og god.

Sommeren 2004:

Halvorsbøle Konferansesenter er stedet

Av Johan Elisenberg

Eldre adventister fra de nordiske landene møtes til treff på Halvorsbøle Konferansesenter på Jevnaker, 20.–25. juli. Registreringen finner sted tirsdag ettermiddag 20. juli. Kveldsmat serveres kl. 17.30–19.00. Deretter følger åpningsmøtet, fulgt av hyggestund i stedets salong.

De påfølgende dagene blir det et variert program med undervisning om formiddagene og vekkende møter om kveldene. Vi får også rikelig tid til sosialt samvær om kveldene og turer i nabolaget. Søndag ettermiddag setter vi kursen hjemover.

Vi adventister har lange tradisjoner med årsmøter og camp-meetings. Disse sammenkomster har bidratt til å sveise oss sammen som en søskenflokk.

Fra våre kilder henter vi fram et program fra et stort leirmøte på Jeløy ved Moss 8-12. juni 1887. Flere av våre verdensledere var til stede den gangen, bl.a. Ellen Gould White og en av hennes sønner. Året 1887 var forøvrig et merkeår i samfunnets historie i Norge. Den 10. juni det året ble det nemlig i forståelse med samfunnets hovedledelse i USA organisert en norsk konferens. I og med stiftelsen av den norske konferensen var det en anerkjennelse fra ledelsens side av at arbeidet var kommet i god gjenge i Norge, og at det var grobunn for fortsatt virksomhet. Vårt dagsprogram blir nok

Dagsprogram for leirmødet i Moss i 1887:

<i>Tiden til at staa op</i>	05.00
<i>Bønnemøde</i>	05.30
<i>Frokost</i>	07.00
<i>Morgenbøn</i>	08.00
<i>Prædiken/missionsmøde</i>	10.30
<i>Middag</i>	13.00
<i>Prædiken</i>	14.30
<i>Forretningsmøde</i>	17.00
<i>Prædiken</i>	20.00
<i>Tid at gaa til hvile</i>	22.00

noe annerledes, men fellesskapet blir sikkert av den gamle, gode kvaliteten. Vi gleder oss over muligheten til nok en gang å sette hverandre stevne. Det er alltid godt å være sammen med troens folk.

På gjensyn!

Gudstjeneste og kirkestil

Hvor kommer jeg ind?

Af Børge Schantz

Fortsættelse fra forrige nummer

SDA og "lovprisnings"-menighederne.

Det er også et fænomen, der fandt vej ind i SDA samfundet. For en snes år siden blev der i USA oprettet nogle "lovprisnings"-menigheder (Celebration Churches). Jeg har besøgt nogle af dem. Gudstjenesten er livlig. Et af mønstrene var de afro-amerikanske SDA menigheder. Man lagde vægt på følelserne, ikke alene i prædikenen, men også i drama, vidnesbyrd, musik og sang. Det indbyrdes fælleskab blev iøjensfaldende. Det foregik med omfavnelser og broderlige/søsterlige kys. Og for børnene var der et godt program. Det var så ganske afgjort gudstjenester med masser af underholdning, dog måske ofte lidt "tynd" på selve prædikenens indhold. Jeg observerede under mine besøg dog ingen offentlig tungetale.

Disse ekstreme følelsesudbrud, som det var svært for de etablerede SDA menigheder at acceptere, blev betegnet som ubibelske, og så ganske afgjort imod de adventistiske traditioner og etos. Og lovprisningsmenighederne undgik dem i deres program.

Tiden har også vist, at disse "udbrydermenigheder" i almindelighed ikke havde en lang levetid. Det var en "modelune" som ikke havde vedvarende succes blandt adventisterne. Nogle blev opløst efter

nogle få år. Andre blev splittet i mindre enheder. Mange af medlemmerne fandt tilbage til de "gamle"menigheder. Andre forsøgte at tilpasse sig "alverdenen" ved f. eks. at holde gudstjenester både sabbat og søndag. Flere af disse "udbrydere" droppede sabbatten og er blevet til mindre, uafhængige, søndagsholdende kirker.

Hvad med fremtiden i vort land?

Vore amerikanske menigheder der har både været gennem og overlevet "lovprisnings-bølgen" har lært af erfaringen. Man har med god held i menigheder, som havde et rimeligt antal medlemmer og de nødvendige kræfter, introduceret en gudstjenesteform, der i begyndelsen (måske de første 20 minutter) er mere livlig hvad sang, musik, personlige vidnesbyrd og anledninger til forbøn angår. I visse tilfælde tillader man drama. Der er introduceret andre elementer, der selvom de er rettet mod børn og unge, ikke har til følge at de ældre ikke føler sig hjemme. Sommetider tværtimod. Resten af gudstjenesten følger de former, som er en del af adventist-traditionen og tilbedelsen. Og alle børn, unge og ældre samles her i tilbedelse.

Under vort ophold i Californien studerede jeg søndags gudstjenesteprogrammet i en evangelisk kirke med mere end 4000

medlemmer. De kirkesøgende var både unge og ældre. Der var etniske grupper, som talte forskellige sprog, (engelsk, spansk, tagalog, koreansk, kinesisk etc). Der var sorte og hvide amerikanere. Når man mødtes om søndagen eller igennem ugen, var man spredt i mange grupper, alt efter ovennævnte specifikke interesseområder og karakterejendommeligheder. Seniorpræsten insisterede imidlertid på, at ved gudstjenesten kl. 11:00 søndag morgen skulle alle være i den samme store kirkesal, synge de samme salmer, tage del i det samme program og høre den samme skriftlæsning og prædiken. Der måtte ikke forgå andet i den store bygning med de mange rum. Formålet var at integrere menigheden, så at alle i de forskellige aldre, køn, uddannelser, racer og sprog blev forenet for at styrke menigheden: opadgående i tilbedelse, indadgående i at have omsorg for hinanden og udadtil i vidnetjenesten til verdenen omkring dem.

Her er der noget vi skal lære. Vi må erkende, de forskelle, der er i de måder, hvorpå vi oplever Gud.

Menighedskonceptet er bygget på familiemønsteret. Men vi må også erkende, at en balance i menighedslivet opnås ved at børn, unge, folk i voksenalderen og seniorerne skal både give til og tilgive hinanden. Tilsammen holder de menigheden i balance, de er alle medlemmer af samme legeme og udgør et integreret hele. Alle skal føle at de tilhører Guds folk. De ældre måske også vide, at det budskab de har troet på, vidnet om og støttet på forskellige måder gennem mange år, stadig er i centrum.

I overgangen fra det Gamle Testaments tempeltjeneste til det Nye Testaments menighedskoncept var der

mange faktorer som spillede ind. Ganske afgjort havde synagoge-gudstjenesteformen, der opstod i de 400 år imellem de to testamenter en stor betydning.

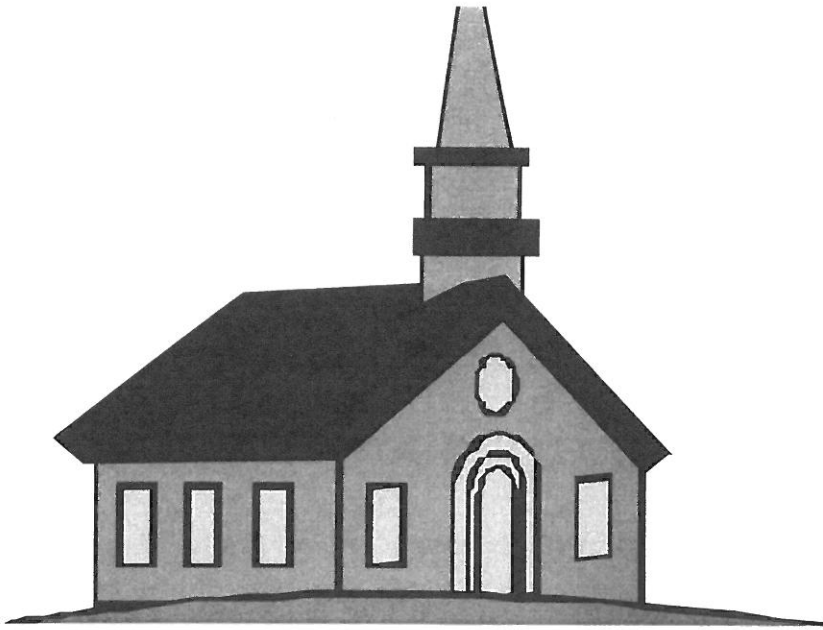
Imidlertid har også familiemønsteret spillet ind og været det mønster man byggede nye menigheder på. Når det Nye Testamente taler om denne nødvendige nyskabelse, de kristne menigheder, bruges der udtryk som fader (Matt. 23, 9), brødre (1 Pet. 2, 17), børn (Rom. 8, 17), hus (1. Kor. 3, 9; Heb. 3, 2-6), husholdning (Ef. 2, 19), ægteskab (Åb. 19, 7), brud og brudgom (Johs. 3, 29) og bryllupper (Matt. 22, 8).

Alle disse udtryk stammer fra familieforholdet. Og for stifterne af de først kristne menigheder, blev familiekonceptet i dets mangfoldige former det bedste forbillede på menighedens opbygningen. Her er symbolsk alle de funktioner en kirke behøver. Her er der plads og udviklingsmuligheder for både børn, unge, midaldrende og seniorer.

I et moderne samfund, hvor man udsættes for en opdeling i alder, køn, uddannelse, fag, hobbyer, økonomiske interesser, er Guds kirke det sted, hvor alt dette integreres.

Hvad kan vi så lære?

1. At vi må glæde os over den evangeliske fremgang adventisterne oplever i andre verdensdele, selvom der synes at være stilstand i vort hjemlige felt. Al fremgang er vi en del af. Vi er en verdenskirke.
2. At vækst for enhver pris ikke altid er et værdigt mål for en menighed. Det må være en vækst på baggrund af en sund, omfattende bibelsk forkyndelse.
3. At vi må være åbne for fornyelser. Sådanne må dog finde sted indenfor den

store og omfattende ramme Bibelens lære tillader.

4. At sund menighedsplantning ikke opnås ved at splitte eksisterende små menigheder.

5. At erfaringerne gennem både bibel- og kirkehistorien røber at menighedens mønster (bygget på familiemodellen) består af både ældre og yngre, trives og vokser, når der arbejdes sammen i harmoni.

6. At vi seniorer må indse at alderen har gjort os mere konservative, ja måske endda usmidige overfor ny idéer. Vi må derfor bede om fleksibilitet og forståelse for den betydning det har, at ungdommen ikke alene føler sig hjemme i kirken, men også får meningsfulde ansvar.

7. At de yngre medlemmer, som er menighedens fremtid, må udvise følsomhed, storsind og tålmodighed overfor de ældre på områder, der kræver nytænkning og omstilling. Et råd er ikke at gå for hurtigt frem. Unge må tænke på, at over halvdel af alle SDA medlemmer i Danmark har passeret 55 års alderen.

8. Alle aldersgrupper må betænke det princip Paulus udtrykker i sine breve når han lader forstå, at kærligheden må have overhånd over kundskaben (1.Kor.8). Menigheden er som et legeme med mange lemmer. Og "... de lemmer på legemet som synes at være de svageste, netop de er nødvendige" (1.Kor.12,12).

Sluttende bemærkninger.

Det er med stor tilfredsstillelse, at forfatteren fornylig ved samtaler med yngre og ældre, som bor i samme område i Danmark, forstår at man arbejder hen mod et sådant samarbejde mellem de forskellige aldersgrupper. Hensigten er, at man i menighedsfælleskabet stiler efter programmer, som har bud til alle, hvor alle lærer af hinanden, hvor alle kommer hinanden ved, men hvor man også samles i fælles tilbedelse og lovprisning af menighedens Herre og verdens Frelser.

Af Jytte Kjeldal

Danske og norske adventister har i tidens løb haft meget med hinanden at gøre, og der er opstået mange livsvarige venskaber på tværs af grænserne. Det skyldes for manges vedkommende nok den hændelse, at Vejlefyordskolen – dengang Vejlefyord Højskole, senere Vejlefyord Højere Skole – i en del år også var skole for norske unge adventister. Det varede i 6 år efter 1952, indtil Tyrifjord Videregående Skole kom op at stå.

Disse forhold forstærkedes op igennem tiden, også af de aktiviteter og arrangementer som Vestnordisk Union var ansvarlig for. Selv om det er en forholdsvis kort tid, at de norske og danske SDA unge har været sammen på VH, så har disse forbindelser rakt langt ud i fremtiden, en periode som nogle af os savner i dag.

Heldigvis er der i HASDAs gemmer billeder og artikler og omtale af denne periode i Adventnyt - eller Missions-

efterretninger, som det hed i 1950-erne, så visse begivenheder fra denne tid ikke er forsvundet ud i den blå luft, men minder herom kan genkaldes i mere eller mindre grad.

I nyere tid – dvs i 2000 – begyndte den daværende rektor for Vejlefyordskolen David Dorland en ny god tradition, nemlig jubilæumsfest for tidligere Vejlefyord elever den 1. sabbat i september måned.

I år vil det således være afgangsholdene fra skoleåret 1953/54 som er 50-års jubilarer; 40-års jubilarer vil være årgang 1963/64 osv. 25-års (studenter)jubilarene er årgang 1978/79. Dette er et arrangement som der er stor opbakning om. 50-års jubilarene har allerede taget initiativet til at så mange som muligt af både norske og danske tidligere Vejlefyord elever mødes.

Dagen begynder med en festgudstjeste i Vejlefyordkirken, hvor vi i HASDA i den anledning vil prøve at finde

Underskrift

nogle gamle minder frem fra arkivets samlinger og udstille dem i forhallen. Eftermiddagen tilbringes så enten med at genopfriske gamle minder med snak og småture rundt på stedet, eller man samles i grupper og hygger sig sammen, indtil festmiddagen om aftenen løber af stablen med både god mad og god underholdning om de gode gamle dage.

I HASDA findes en unik komplet samling af fotos af alle afgangsholdene fra Skodsborg Badesanatorium – nu Skodsborg Fysioterapiskole – fra dens begyndelse til i dag, skænket af Skodsborg Badesanatorium til arkivet ved dets indvielse i 1990. Ligesådan har vi forsøgt at få en komplet samling af

Vejlefjordskolens skolefamilie og afgangshold op igennem tiden. Desværre er der nogle huller – især fra de første år, og skulle du som læser dette have billeder fra din tid på Vejlefjordskolen som du kunne undvære eller låne os i arkivet så vi kan kopiere dem, vil vi blive meget glade for at høre fra dig.

Det kan måske interessere dig at vide hvad der findes i HASDA, så læs bare videre.

Ud over det meste af Dansk Bogforlags (bog)udgivelser indeholder samlingen også menighedsprotokoller, -regnskaber og andre af menighedens dokumenter og officielle papirer. Både de voksnes, de unges og børnesabbatsskolens materiale

op gennem tiden findes også på hylderne.

Så godt som komplette samlinger af Sundhedsbladet, Tidernes Tegn/Tale, Adventnyt og andre (danske) SDA blade og givelser er der også. Desuden står der en del årbøger og jubilæumsskrifter fra SDA institutioner og skoler. Der findes således en komplet samling af Skodsborg Samfundet.

Der er også en pæn samling af pjecer og småtryk om de mange spørgsmål – især teologiske og sundhedsmæssige spørgsmål – der har optaget adventister op igennem tiden

Desuden er der også en god billedsamling på ca. 1800 fotos i tillæg til en del store billeder/fotos, samt en hel del film/videoer f.eks. fra lejre. Foruden de mange dias findes der også en hel del lyd-

kassetter med optagelser af gudstjenester/prædikener fra nogle menigheder, årsmøder o.lign.

Heldigvis eksisterede HASDA, da en del SDA institutioner ophørte at eksistere. Deres arkiver blev overdraget til HASDA at tage vare på. Det drejede sig f.eks. om Vestnordisk Union, Vestdansk Konferens, Skodsborg Badesanatorium, Nutana og Århus Privatskole.

Et par meget vigtige redskaber i arkivets arbejde med at finde oplysninger frem er de danske SDA menigheders historie, skrevet for en stor del af lokale menighedsmedlemmer, som Hans Jørgen Schantz er initiativtageren til. – Vi har også en hel del af SDA institutionernes historie, og menighedsskolerne vil komme.

Emanuel Pedersen, Forts. fra side 7

andet sted, derfor fulgte et længere memorandum til divisionen. Det blev ignoreret. I stedet blev jeg bevilget tusinde pund til opbyggelse af Nchwanga, hvilket min samvittighed ikke tillod mig at modtage. Min og vor unions ansøgning om at bruge pengene til køb af en anden og bedre lokaliseret "estate" blev afslået.

- Fire år senere, under den anden verdenskrig, flyttede vor Nordeuropæiske division sit hovedkontor fra England til Washington, og Generalkonferensen kom ind i billedet. Nu fik vi lov til at købe Bugema. Det hed Kitanda, som betyder sengested, men jeg forandrede det til Bugema. Men jeg kom aldrig til at virke der. Østafrika blev omorganiseret. De tre unioner: Kenya, Uganda og Tanganyika blev slået sammen til en superunion med en sydafrikaner som formand. Det endte med at jeg blev formand i Kenya, og de næste ni år havde vi nok vor mest afvekslende, interessante og produktive år i Afrika.

- Så blev der igen omorganisation og vi

fik samtidig kald sydfra og nordfra. Vi tog imod kaldet fra Divisionen i England: Hjemmemissions- og afholdssekretær. I 1958 kom vi så til Generalkonferensen, i 1962 tilbage til Nordeuropæisk division, i 1966 til Generalkonferensen igen, indtil jeg gik helt på pension.

Efterord af Børge Schantz

Nu har Emanuel nået den høje alder af 100 år. 28. maj 2004 er dagen. Det betyder interessant nok, at danskeren EWP kun har levet i sit elskede fædreland i en trediedel af sit begivenhedsrige liv.

Fødseldagen fejres i Washington DC. Selve dagen sammen med familien. Og 1. juni afholdes en festmiddag på Generalkonferensen, med nordmanden Jan Paulsen, som indbyder og vært og B. B. Beach som toastmaster.

Fødselsdags adressen er:
Pastor Emanuel W. Pedersen,
c/o Kirsten Hills,
25 Shadow Point Court,
Edgewater, MD 21037, USA.

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør:

Øivind Gjertsen, Erling Skjalgsons gt. 20B.
0267 Oslo, Telefon 22 44 13 80
E-post: oivind@gjertsen.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:

Birthe Bayer, Tranevej 11
8721 Daugård
Telefon 75 89 61 95

Ekspedition og kasserer i Danmark:

Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

Trykk: Heia Grafisk a.s. 1473 Lørenskog

SDA-arbeideres pensjonistforening i Norge

Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Kåre Kaspersen

Heia, Rakkestad. Tlf.: 69 22 44 09
E-post: kaare.kaspersen@c21.net

Sekretær: Jakob Rask Arnesen

Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09
E-post: ra-arnes@online.no

Kasserer: Edith Nordvåg

Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 2085678

B-blad

Eventuell retur sendes til:
AKTIV PENSJONSTID
v/Tor Lisle
Nedslagsveien 1
0687 Oslo
Tlf. 22 75 57 56

Vi ser på vårt sjøkart, på Bibelens blad

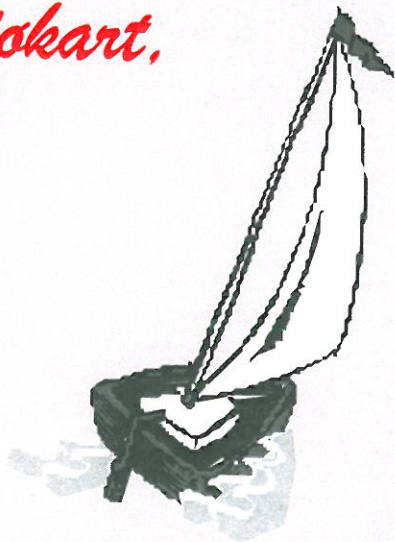
Av Konrad Holm

Sammen med et hyggelig brev fra Ada Hansen, Horten menighet, får vi også tilsendt et dikt skrevet av Konrad Holm: «Vi ser på vårt sjøkart, på Bibelens blad». Hun fikk lyst til å dele diktet med oss da hun i siste nummer av pensjonistbladet leste at Cathy Berger er datter av Konrad Holm, en av våre tidligere ledere i Nord-Norge. Her kommer diktet:

*Vær stille, min sjel, i stormenes larm,
Din Jesus er losen om bord.
Selv så elendig, så liten og arm,
Jesus så mektig og stor.*

*Til ham kan du ty
midt i stormenes gny
og eie Guds fred i den mørkeste natt,
for kursen mot himlen er satt.*

*Vær stille, min sjel, på opprørte hav,
for brenningens larm ikke gys.
Se opp! Se opp! Se hva Herren oss gav
i Golgatas herlige lys.*

*Ja, snart når vi frem
til havnen og hjem.
Vi ser på vårt sjøkart, på Bibelens blad,
og hilser Guds morgen så glad.*

*Vær stille, hver sjel, i stormenes larm
når Jesus er losen om bord.
Da ved hans mektige, seirende arm
føres du, søster og bror.*

*Til ham kan du ty
midt i stormenes gny
og eie Guds fred i den stormende natt
når kursen mot him'len er satt.*